

ENTREVISTA

BIEL MESQUIDA. **Escriptor**

Música de paraules

Novel·lista, poeta, assagista i traductor, tal com diu ell mateix, la seva obra és un «totum revolutum», el fruit de l'esperit, un cos viu, un cos bategant, trencador

Biòleg de lletres

XAVIER CORTADELLAS
Si mai tinc la possibilitat de batejar un volcà, quasi segur que li posaré Biel Mesquida. Tot és torrencial i passió i magnetisme en aquest mallorquí que va viure els primers anys al que ell en diu Mas d'en Sales, al terme de Culla, a l'Alt Maestrat, on la seva mare havia anat a fer de mestra a finals dels quaranta. Hem quedat al Quo Vadis, un restaurant del carrer del Carme. Arriba i s'afanya a regalar un llibre a en Gabriel: «Perquè em treuguis bé a ses fotos.» Molt agraït i amb ganes de *treure'l bé*, en Gabriel demana per anar en una plaça. I, mentre busquem la plaça, en Biel explica que fa una hora que ha arribat, em fa aturar a respirar uns segons l'aire de la ciutat, diu que a la tarda té una reunió del Pen Català perquè n'és el vicepresident per les Illes Balears i contesta dos cops al mòbil. Al final, acabem canviant la plaça pels jardins Mercè Rodoreda de l'Institut d'Estudis Catalans. I això, encara, gràcies

Biel Mesquida va guanyar l'any 1973 el Prudenci Bertrana amb *L'adolescent de sal*. L'han seguit altres llibres: *Doi* (1990), *Excelsior o el temps escrit* (1995), *Vertígens* (1999), *Els detalls del món* (2005) o *Acrollam* (2008). Ha traduït Flaubert, Dickinson, Barthes... Ha obtingut el premi Ciutat de Barcelona, el Ciutat de Palma i el Nacional de Literatura..., i altres. Diu que «la literatura no té cap frontera»: «Es fica en tots els llenguatges, en tots els sabers. La literatura és música, dóna en excés. L'escriptor ha de saber crear singularitats, no ha de repetir, no hi ha rutina.»

a l'amabilitat de la Maria Àngels Codina. Biel Mesquida s'entusiasma, ens entusiasma quan recita Kavafis traduït per Riba sota un túnel de glicines, ens diu que va parlar de Rodoreda a *Plagueta de Bord*, el seu bloc, i acaba explicant que, si tingués temps, faria un llibre sobre les plantes d'aquest jardí perquè va estudiar biologia i li agraden les plantes i les ciències i, també, encara, les lletres. I, més tard, un cop entaulats, *cincsentitegem*, per dir-ho com ell, més de tres hores amb el *foie gras* i el cava i el vi negre i les trompetes de la mort i els ceps, que jo en dic surenys, i els rovellons, que ell en diu esclata-sangs, i els picornells, que són llengües de bou a casa meva. I, casualment, en una festa d'olors, gustos i paraules, vivificadora, per dir-ho també com ell, salutem, perquè passen davant nostre, Xavier Folch i Josep Maria Castellet, que va votar-lo al premi Bertrana de l'any 1973, quan Biel Mesquida no era conegut i quan tot just començava.

Biel Mesquida diu que voldria fer sentir al lector, donar-li un bàlsam, deixondir-lo. «Els meus escrits són els meus símptomes. Què faig a la vida? Creio volcans. Voldria que els meus llibres fossin una pila atòmica, que no deixessin d'irradiar. Valéry deia que l'escriptor feia cops d'estat. Faig cops d'estat.»
/ GABRIEL MASSANA

BM

– «Ja saps que la cultura catalana és molt *boletofílica*. M'agrada molt caçar bolets, però a Mallorca totes les finques són tanca-des.»

– **Sempre parla de Mallorca, la gran protagonista...**

– «És com un destí; tot el meu ADN familiar és de Mallorca.»

– **Però va néixer a Castelló.**

– «La meua mare va acabar el batxillerat el 1936, no va poder venir a estudiar a Barcelona i es va fer mestra d'escola. Va ser una feminista *avant la lettre* i va decidir que el nin que esperava el tendria allà on fes costura. El paisatge del Mas d'en Sales era poc feréstec, mediterrani, en camí d'anar-se acostant a Castella. Hi havia una casa amb doble teulat: a baix, l'escola; a sobre, la casa del mestre. Al voltant, tot eren camps. Molt a prop hi havia una casa on vivia un camioner i, més enllà, la de la tia Maria, que era on hi havia la botiga i on es po-

«Un dia, Josep Maria Castellet va escriure'm una dedicatòria: 'Per a Biel Mesquida, que ha lluitat en totes les trinxeres.' M'anava bé qualsevol trinxera, mentre anés contra la dictadura»

dia comprar de tot. L'altra gent vivia en cases entre els camps. Quan la meua mare va tenir els primers dolors del part, el camioner la va dur a Culla. Però el practicant va dir que no en volia saber res. Vaig néixer el 9 de gener de 1947 a les dues i vint.»

– **És fill únic?**

– «Tinc un germà deu anys més jove. Són molts anys de separació. El meu pare també feia de mestre; s'estava a Susqueda.»

– **Avui hi ha un pantà! Molt apropiat per a algú com vostè, que tant a *Excelsior* com a *Acrollam* té uns capítols que es titulen «Nedes».**

– «'Nedes, nedes per davall l'aigua...' Tot plegat va fer que de petit parlés una mena de *xapurreja* entre mallorquí i valencià. D'una banda, va haver-hi el fet de sentir el català de València; de l'altra, el fet de passar Nadals, estius i Pasqües a Mallorca. Després, van destinar la meua mare a Ciutadella; més tard, a Manacor, on vaig estudiar. M'ho deien els meus coneguts de Manacor... Ni jo entenia an es nins ni es nins m'enteni a jo. Emperò tot d'una vaig agafar el cantet. Jo els ensenyava mots de València i ells de Manacor. Supòs que tot això em devia donar una gran consciència lingüística, una consciència que em pens que ha estat la base de la meua decisió d'escriure. Sempre he vist el llenguatge com una cosa viva i que em dóna vida. A més, viure en una illa marca. M'ha marcat com a escriptor, però també dins d'aquest esquarterament de la cultura catalana, perquè jo me sent molt un individu català, que viu molt a fons aquest esquarterament, el fet de pertànyer a una cultura minoritària i minoritzada que el franquisme va esquarterar a fons i que la democràcia ha continuat esquarterant en sordina. Hi ha, per mala llet, per desgràcia i per analfabetisme, encara qui diu que el mallorquí no és català, que el valencià tampoc. Tenim una llengua riquíssima de formes dialectals que constitueixen un tresor que

caldria conservar, però sovint aquestes formes dialectals són utilitzades com a armes de separació. Sempre he tengut molta consciència d'estar enmig d'aquesta gran sopa, de formar part d'aquesta sopa que és la cultura catalana, una sopa que no s'atura, mediterrània, en ebullició permanent.»

– **Els seus llibres també semblen una gran sopa. Hi ha ecologistes, constructors, vells, amants, mallorquins, estrangers... Però la seva vida també és això. Va acabar el batxillerat elemental, no sabia si fer ciències o lletres...**

– «Em van dur a un psicòleg. El psicòleg va dir que, fes el que fes, me'n sortiria. Vaig estudiar ciències. No he viscut mai la cultura com un seguit de compartiments estancs. M'interessava i m'interessa tot. Haver de triar em semblava una follia.»

– **És estrany que no triés lletres. És escriptor, i de petit va conèixer Francesc de Borja Moll i Josep Maria Llopart.**

– «Els vaig conèixer perquè la meua mare era del curs de l'Encarna Vinyes, que va ser la dona del Llopart. A més, era molt amiga de la Cèlia Vinyes, la germana de l'Encarna, que va ser poeta i que aconsellava la meua mare i les altres amigues. 'Estudieu, escribiu', deia. I elles estudiaven, escrivien contes, escrivien a diaris, entrevistaven dones. I això abans de la guerra! La meua mare va tenir Llorenç Ribber com a professor. Tenia una biblioteca molt àmplia per l'època, i en quatre idiomes.»

– **Vostè s'hi assembla?**

– «Més o manco. El meu germà, en canvi, tira cap al meu pare. El pare venia d'una família pagesa de Santa Maria. Sempre he pensat que va fer la carrera *malgré lui*. Li agradava sembrar, conrear, tenir un hortet i un jardí. I també els fogons. Era un gran cuiner. El meu germà, Bernat, ha seguit la seva línia: va aprendre molt d'ell i de la tradició oral dels pagesos. És un jardiner savi.»

– **Fa una estona he sentit**

Contribución invisible. Éxito visible.

Contribución invisible. Los beneficios de nuestros innovadores materiales de construcción no se ven a simple vista, pero se notan. Son muy eficientes, proporcionan un mejor aislamiento, y ayudan a obtener un sustancial ahorro de energía.

Éxito visible. Como partner en muchos sectores industriales desarrollamos y optimizamos soluciones como éstas para nuestros clientes. Los resultados de nuestra aportación son visibles y permiten mejorar procesos, aumentar la calidad y reducir costes. Así colaboramos con el éxito de nuestros clientes y a la mejora de la calidad de vida de todos nosotros. www.basf.com/more

BASF
The Chemical Company

que li agradaria fer un llibre sobre unes plantes.

– «Perquè també m'agrada! M'acosto més a la meua mare, fins i tot físicament, però vaig estudiar biologia perquè des d'un primer moment vaig veure les ciències com uns sabers que necessitava. No volia tancar-me dins un gueto del saber. Feia biologia, però també m'interessava la física o les matemàtiques. Quan vaig conèixer Gabriel Ferrater, vaig pensar que era magnífic, un matemàtic que feia llengua. A la universitat també anava a classes de lletres. Estàvem al mateix edifici, travessava el pati que ens separava i anava a classes amb Rubert de Ventós, Comas, Blecua, Valverde... Però també vaig fer botànica amb l'Oriol de Bolós, genètica amb Prevosti,

quisme perquè defensa la llibertat. L'escriptor és un creador de llibertats. Ja llavors, els partits em semblaven massa tancats. No he militat mai en cap, però, com que lluitàvem contra Franco, col·laborava amb tots els que m'ho demanaven. Ara, el PSAN era el que s'acostava més a la meua idea de crear un estat català, independent, republicà...»

– **No és exactament un ideari anarquista!**

– «Davant d'una qüestió de supervivència, lluitaré sempre a favor de la vida. El poder de l'estat no m'agrada, però sense estat o amb quatre estats al damunt podem desaparèixer. Es tractava de defensar la cultura catalana, el poble català, de defensar fins i tot l'Espanya de les nacions. Per això col·laborava amb tothom.

La superfície i el fons

La literatura no té res a veure amb l'especialització. Biel Mesquida tampoc. És enciclopèdic. «Encara és aquell noi que no sap si fer ciències o lletres. Vila-Matas escriu que en els seus llibres vostè descobreix que la trivialitat és important», dic. «L'obra és una. Jo considero que tot el que he escrit forma un cos, que una cosa alimenta l'altra... Els meus últims llibres no són el resultat del que escric als diaris, sinó de tot. L'actualitat està mal vista, però penso que Tristram Shandy és actualitat, com l'Odissea, com Ulisses... Les històries són el trampolí. Quan escric, no hi ha linealitat, les frases volen. Jo escric vida contemporània, però ho faig amb la voluntat que quedi. Tot és literari, tot és essencial, tot és important. La superfície és profunda.

ecologia amb Margalef.»

– **I encara tenia temps d'anar a la Ricarda, la casa dels Gomis.**

– «Tenien la Seda de Barcelona. A la universitat vaig conèixer l'Elena, la seva filla. Em convidava a estudiar a casa seva, una torre de la Bonanova. Tenia una entrada molt grossa, hi havia un senyor amb capell de copa alta que et preguntava a on anaves. El primer dia que hi va anar en Brossa el va fer entrar per la porta de servei. Jo ja anava avisat.»

– **Ja els ho va dir, que era del front cultural del PSAN?**

– «Les meves idees sempre han estat travessades per l'anar-

Un dia, Josep Maria Castellet va escriure'm una dedicatòria: 'Per a Biel Mesquida, que ha lluitat en totes les trinxeres.' M'anava bé qualsevol trinxera, mentre anés contra la dictadura.»

– **I ja l'entenien, els partits?**

– «Vaig acabar amb el PSUC quan vaig saber que no havien volgut Gil de Biedma perquè era homosexual. Els del PSAN tampoc no ho entenien. Però tampoc no entenien la meua literatura. *El bell país on els homes desitgen els homes*, publicat clandestinament el 1974, va ser rebut amb silenci amb l'excepció dels llibertaris. *L'adolescent de sal* tampoc no els agradava.»

Juli González

Retrospectiva

Activitats familiars

Ludoteca (entrada lliure)

Visita taller

Visites guiades gratuïtes

28 octubre 2008 - 25 gener 2009

M^NAC

MUSEU
NACIONAL
D'ART DE
CATALUNYA

Palau Nacional
Parc de Montjuïc
Barcelona
www.mnac.cat

Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía

GOBIERNO DE ESPAÑA
MINISTERIO DE CULTURA

Gran maternitat (Grande maternité), 1934. Tate, Londres © Juli González, VEGAP, Barcelona, 2008

«Jo escric perquè llegeixo, m'alimento en les pedreres d'altres escriptors», diu Mesquida. / GABRIEL MASSANA

– No havien llegit allò d'«una sangonera gegant que parla totes les llengües menys la nostra»? Dos amics m'ho han recordat.

– «Pareix que no. Però això que em dius és magnífic. És el que haurien de crear els llibres, un humus. Ser clàssic és això.»

– A més dels clàssics, vostè ha llegit els avantguardistes francesos...

– «La meua mare parlava francès i anglès. Va provar d'ensenyar-me'ls, però l'anglès no em va interessar i el francès, en canvi, em va enamorar. Tota la vida he llegit en català, en francès i en espanyol. La cultura francesa des del XVIII, Montaigne, Saint-

Simon, Chamfort i els enciclopedistes, ha format la meua educació de la raó. Els poetes, escriptors i *maîtres à penser* fins a la segona meitat del XX—des de Flaubert i Valéry fins a Mallarmé, Artaud i Baudelaire, de Lévi-Strauss i Bataille a Foucault i Barthes, i fins i tot la Sagan— són els meus fonaments essencials.»

– Cita Rimbaud a més d'un dels seus llibres. Però a *Excel·sior* titula alguns capítols o algunes parts en anglès.

– «També tinc un llibre de poemes que es diu *The blazing library*. Volia parlar d'una biblioteca incendiada, però no en el sentit de flamarades, sinó d'incendi sexual. Només vaig trobar

aquest sentit en anglès. També vaig escriure *Letter to you (Autoretrat)*. Faig servir els idiomes segons les meves necessitats.»

– És al final de «Vertigen». Va anunciar-lo com un poema que formava part d'*El cos de les coses*, un llibre de poemes que... L'acabarà?

– «Sí, perquè, entre altres raons, em guarden el lloc a Pagès Editors.»

– La seva poesia es coneix poc.

– «Ja saps que no crec en els gèneres. Només hi ha literatura bona o dolenta. Tinc cert pudor a publicar, sobretot poesia. Els textos poètics, els versos, sempre els considero inacabats, sempre em sembla que hi hauria de fer més feina. No tenc una *publique-rra* rabiosa. De fet, per acabar un llibre he de tenir una certa pressió. *Com passes d'ocell a l'aire* va sortir perquè l'Antoni Clapés m'hi insistia. Jo escric per insistència dels lectors, i del meu editor. El que m'agrada és llegir! Escric perquè hi ha lectors que diuen que allò que faig no ho han vist mai i que els agrada. No ho faig per diners o per vanitat, perquè la vanitat... Bé, quan tens quinze anys, potser, però ara! I també escric perquè em sembla que la meua literatura vivifica, perquè hi ha un servei a la llengua col·lectiva i perquè em sembla que fa que la llengua sigui més viva i no es mori. Jo no m'he aturat mai d'escriure llibres.»

– En els anys vuitanta sí.

– «Vaig tornar a Mallorca. Me'n vaig anar molt decebut. Tot allò pel que havíem lluitat, tot es va convertir en un ambient burocratitzat, sense il·lusions... Barcelona va perdre la intensitat, es va convertir en una ciutat grisa... Em costava trobar feina.»

– I l'Enciclopèdia Catalana.

– «Hi vaig estar set anys. Era el coordinador de biologia. Va ser una aventura intel·lectual. Un miracle d'entesa entre gent de tots els sabers per a la fixació d'un lèxic necessari del català. Estic molt satisfet del treball de

pioners que férem en temps de dictadura. Al final, per desgràcia, va ser un campí qui pugui. Vam haver d'anar als tribunals... Tot plegat em va deixar en un estat de tristesa, de depressió... Els meus pares començaven a ser grans. Vaig pensar: 'Vés a Mallorca.' Però a Mallorca tampoc no vaig trobar feina.»

– Quan dirigia la col·lecció Ucronía vinculada a *El Viejo Topo*, va publicar un llibre de Federico Jiménez Losantos.

– «Era l'any 1978. Li havia encarregat el llibre precisament a partir d'un text seu en què analitzava la convivència del català i l'espanyol, un text que va guanyar un premi. Vaig defensar com a director d'Ucronía la publicació del llibre. Quan no me'l deixaren publicar, vaig dimitir. Però les conseqüències van ser doloroses. No defensava Jiménez Losantos, sinó un llibre i la llibertat de publicar-lo. No defensava aquest senyor, separava la persona de l'obra. Només volia ser el catalitzador d'un debat, d'una anàlisi, d'una lluita d'idees! Això és la cultura: debat i anàlisi, no joc brut ideològic. També he de dir ben fort i amb molt d'orgull que vaig tenir el suport d'uns dos-cents noms i llinatges que signaren un manifest, contra qualsevol censura, per la llibertat d'expressió i perquè es pogués publicar el llibre censurat, on hi havia el bo i millor de la intel·lectualitat dels Països Catalans i alguns intel·lectuals espanyols. Va ser com un darrer embrió llibertari. Vist d'enfora crec que va ser un fet històric d'allò que sempre ha estat la cultura catalana: oberta, avançada, tolerant, imaginativa, potent, creadora de canals entre cultures.»

– Va creure's la Transició.

– «Jo som una persona que defensa el pensament, el discerniment, les nacions oprimides, les llengües, les llibertats... La Transició va ser una gran estafa. Encara fa falta molta de feina per rescabalar les víctimes, per cercar els que no tenen sepultura,

anul·lar els judicis feixistes, etcètera. Encara hi ha lleis militars franquistes que funcionen en ple procés democràtic, encara s'han de resoldre els temes econòmics que tenen les víctimes, encara han de demanar perdó l'Estat i la Corona.»

– **Torna a Mallorca, passa el seu inferno, com diu Vila-Matas en el pròleg de la verió castellana d'Acrollam.**

– «Vaig perdre amics, vaig perdre il·lusions...»

– **També aquell amor de què parla a Letter to you?**

– «No. Li he dedicat *Acrollam*.»

– **A vegades dedica llibres a la seva segona mare.**

– «Una valenta i sensible dona que em va acompanyar amb els seus dibuixos a *Com passes d'ocell a l'aire* i que va fer la coberta d'*Els detalls del món*. Una doctora *honoris causa* de l'art de viure.

Però érem a Mallorca. L'illa no em va rebre amb els braços oberts, l'illa truja, que deia Joyce. Però no em puc queixar: sempre he trobat gent que m'ha ajudat i que m'ha estimat, gent com en Nadal Batle, que era amic meu de joventut. Abans, Ramon Aguiló, que era amic i el primer batle socialista de Palma, em va oferir dirigir un centre cultural de barriada. Després Nadal em va proposar anar a la universitat. Era una persona excepcional, un visionari, un tocat de ciència i d'amor al país, de la casta dels grans emprenedors, amb l'energia d'un Lluïl. 'Què he de fer?', li vaig dir. 'Vull que les Illes Balears sàpiguen que tenen universitat.' I vaig posar-m'hi. Jo havia estudiat ciències de la informació...»

– **També?**
– «Sí, per demostrar que el periodisme s'aprèn als mitjans.»
– **I va sortir de l'infern.**

«Escric perquè hi ha lectors que diuen que allò que faig no ho han vist mai i que els agrada. No ho faig per diners o per vanitat... I també escric perquè em sembla que la meua literatura vivifica»

– «Tant com l'infern! És que a la vida tot són etapes. La gent es pensa que la vida és una cosa meravellosa, no vol saber que és una vall de llàgrimes reputa. L'infern va servir per adonar-me de com són les coses, per entrar a l'edat adulta, tot i que sempre he estat molt adolescent. Hi ha moments que em diuen: 'És que, Biel, pareix que no escalives!' Doncs no escalivo. Crec en l'amistat, en l'amor, en la possibilitat de fer un món més bo...»

– **A *Excelsior* escriu que creu en el desig, que els sentiments vénen després.**

– «És que el sexe és amor, sigui amb una puta, amb un amant, amb un quadre... El sexe per un costat? L'amor per un altre? No ho entès mai. Tot està junt, si tots som junts, si tot és u... Allò que va escriure Foix: 'Som molts, murmura l'eco, i la borda és de pobres.'»

NOU HABITAT CONFORT

"Habitatges que valen molt i costen poc..."

LLOGUER DE PISOS

TARRAGONA

C/ Baixada del Roser (Nucli Antic), estudis, opció mobles. 300 €/mes

C/ Merceria, 1 dorm., moblat. 425 €/mes

Arrabassada, 1 dorm., moblat, pàrq. inclòs. 500 €/mes

Torres Jordi, 2 dorm., moblat, pàrq. inclòs. 625 €/mes

Apodaca, 2 dorm., moblat. 650 €/mes

Av. M. Cristina, 3 dorm., moblat, pàrq. 700 €/mes

Av. Rovira i Virgili, 2-3 dorm. 550-700 €/mes

Av. Amadeus Mozart, 3 dorm., moblat, pàrquing, piscina. 900 €/mes

Barcelona, Gran Via, 2 dorm., alt estànding, aire condicionat. 1.400 €/mes

Alcover, 3 dorm., pàrq. i traster. 650 €/mes

Alforja, 2 dorm., a/c, pàrq., semimoblat. 450 €/mes

Cambrils, obra nova, 1 dormitori, opció de mobles. 450 €/mes

Cambrils, 3 dorm. 550 €/mes

Cambrils, 3 dorm., pàrq. i traster, vista mar. 650 €/mes

Constantí, 2 dorm., pàrq. i traster. 585 €/mes

El Morell, 2 dorm., pàrq. i traster. 500 €/mes

El Pla de Santa Maria, 2 dorm., a/c. 500 €/mes

El Pont d'Armentera, dúplex 2 dormitoris, moblat.

480 €/mes

La Pobla de Mafumet, 2 dorm., moblat, pàrq. i traster.

560 €/mes

La Pobla de Montornès, 1 dormitori, opció mobles.

420 €/mes

La Riera de Gaià, pisos/dúplex 2-3 dormitoris, pàrq.

500-550 €/mes

Montbrió del Camp, 2 hab., moblat, pàrq. 530 €/mes

Puigdelí, obra nova, 3 dorm., 575-725 € (dúplex)

Reus-Velòdrom, 1-2 dorm., opció mobles, piscina.

430-600 €/mes

Reus, zona pl. Llibertat, 2 dorm., moblat, pàrq. i traster.

575 €/mes

Reus, av. PPCC, àtic 3 dorm., moblat, pàrq. opcional.

900 €/mes

Sarrià, 2 dorm., a/c, pàrq. i traster incl. 480 €/mes

Torredembarra, dúplex 2 dorm., a/c, moblat, piscina.

pàrq., 800 €/mes

Valls, 2 dorm., pàrq. i traster, 485 €/mes

Vila-seca, parc de la Riera, 3 dorm., moblat, opció

pàrq. 575 €/mes

Vila-seca, zona Castell, 1-2 dorm., alt estànding, opció

mobles. Pàrquing i traster inclosos. 480-600 €/mes

Vila-seca, zona Castell, dúplex 4 dorm., pàrq. i traster,

piscina, opció mobles. 850 €/mes

LLOGUER DE XALETES

Urb. Parc de Llevant, Arrenglerat, 4 dormitoris, pàrq.,

1.100 €/mes

Urb. Cala Tamarit, Arrenglerat, 4 dorm., moblat, pàrq. i

traster, piscina. 1.500 €/mes

Altavilla, Arrenglerat xamfraner, 3 dorm., moblat, a/c,

pàrq. i traster, golfes. 1.500 €/mes

Els Pallaresos, 3 plantes, 4 dorm., a/c, pàrq. 3 cotxes.

1.800 €/mes

La Nou de Gaià, Arrenglerats, 4 dorm., a/c, pàrq. i

traster. 900 €/mes

LLOGUER D'OFICINES

C/ Pons d'Icart, 35 m², a/c. 450 €/mes

Port de Tarragona, 58-104 m², pàrquing, 15 €/m²/mes

Vila-seca, parc de la Riera, 365 m², possible divisió,

2.000 €/mes

LLOGUER DE LOCALS

Port de Tarragona, pàrquing, 15 €/m²/mes.

St. P. i St. P., c/ Violant d'Hongria, Edifici "Mercado-

na", 60 m², 600 €/mes

Cambrils, zona Lidl N-340, 100-200 m².

Reus, zona Velòdrom, 80 m², instal·lacions fetes,

900 €/mes

Reus, c/ St. Magí Alegre, 125 m², 1.000 €/mes

Vila-seca, Illes, 70 m², 500 €/mes

Vila-seca, el Castell, 50-60-85 m², 650 €/mes

Vila-seca, parc de la Riera, de 80 a 100 m²,

800-1.300 €/mes

LLOGUER DE PÀRQUINGS

St. P. i St. P., Vila-seca, Cambrils, Alforja. 60 €/mes

LLOGUER DE NAUS

Pol. Francolí, 460-920-1.275 m².

1.500/3.000/4.000 €/mes

Pol. Riu Clar, 236-354 m². 1.000/1.250 €/mes

Pol. Constantí, 650 m², oficines, pati 240 m², aire con-

ditionat. 1.250 €/mes

Vila-seca, polígon de l'Alba, per estrenar, 1.000 m²,

3,5 €/m²/mes

Oficina central

977 229 096

Pons d'Icart, 27 - 43004 - Tarragona www.nouhabitatconfort.com